

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.991 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 249.354/IX-11.093**

In zake: S.D.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Deborah Smets en Emmy Vanhee
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
die woonplaats kiest bij
de Centrale Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy – Toren B
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp

1. De vordering, ingesteld op 2 oktober 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de directeur van de stafdienst Personeel en Organisatie van de Federale Overheidsdienst Financiën van 30 september 2026, waarbij aan verzoeker een verlof wordt toegekend voor het uitoefenen van een stage als inspecteur van financiën bij het interfederaal Korps van de Inspectie van financiën van 1 juli 2025 tot 30 september 2026.

Tevens vraagt verzoeker, *in fine* van zijn verzoekschrift, om “te bevelen dat [...] in afwachting van de uitspraak over het beroep over het voorstel

van ontslag de hoedanigheid en tewerkstelling als stagiair moet gehandhaafd worden”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 2 oktober 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 oktober 2026, om 14.00 uur.

Staatsraad Jurgen Neuts heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Deborah Smets, die verschijnt voor de verzoekende partij en adviseur Selim Dedeli, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Samuel Mens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is attaché (klasse A1) bij de algemene administratie van de Fiscaliteit van de Federale Overheidsdienst Financiën (FOD Financiën).

3.2. Op 28 april 2025 dient verzoeker een aanvraag in tot ‘verlof voor stage’ voor een periode van achttien maanden, die een aanvang neemt op 1 juli 2025 om te eindigen op 1 januari 2027. Die aanvraag gebeurt op digitale wijze, via het systeem voor personeels- en loonadministratie van de federale overheid, ‘PersoPoint’.

Een beslissing over deze aanvraag wordt niet voorgelegd. Naar zeggen van de verwerende partij, is de aanvraag door het voormelde systeem niet meegedeeld aan de FOD Financiën, is daarover bijgevolg geen beslissing genomen en zijn “de administratieve gegevens van verzoeker in de elektronische bestanden onmiddellijk aangepast in die zin dat zijn aanvraag werd gehonoreerd, wat niet correct is”.

3.3. Met ingang van 1 juli 2025 wordt verzoeker toegelaten tot de stage als inspecteur van financiën bij het interfederaal Korps van de Inspectie van financiën (“ICIF”). De stage duurt vijftien maanden, namelijk tot 30 september 2026.

3.4. Op 25 september 2026, bij het einde van de stage, adviseert het daartoe samengestelde ‘college’ – de korpschef, de stagemeeester en twee inspecteurs-generaal van financiën – de bevoegde federale minister om verzoeker te ontslaan.

Ook de FOD Financiën wordt hiervan op de hoogte gebracht.

Omdat, naar zeggen van de verwerende partij, niet eerder een beslissing over de verlofaanvraag van verzoeker is genomen, kent de directeur van de stafdienst Personeel en Organisatie van de FOD Financiën op 30 september 2026 aan verzoeker een ‘verlof voor stage’ toe voor een periode van vijftien maanden, van 1 juli 2025 tot 30 september 2026.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Herinnering aan de voorwaarden voor het bevelen van een schorsing of een andere voorlopige maatregel

5. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging of tot het bevelen van een andere voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

VI. Spoedeisendheid en uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van verzoeker

6. Verzoeker argumenteert, wat deze voorwaarde betreft, dat hij zijn stage heeft aangevat “in de gerechtvaardigde veronderstelling” dat hij

gedurende de hem toegestane periode over een verlof beschikt om zijn stage “en de daarmee samenhangende administratieve procedures” te doorlopen.

Verzoeker beschrijft vervolgens de “nog lopende procedure omtrent de beroepsbekwaamheid en [zijn] definitieve rechtspositie [...] als stagiair”. Op het einde van de stage neemt de bevoegde federale minister – op voorstel van een college – een beslissing over het verloop ervan. Deze beslissing ligt thans nog niet voor. Wél heeft het voormelde college voorgesteld om verzoeker te ontslaan. Daartegen staat een georganiseerd administratief beroep open bij de beroepskamer. Deze laatste bezorgt haar advies eveneens aan de betrokken minister. In de regelgeving is niet bepaald over welke “beslissingsmogelijkheden” de beroepskamer beschikt. Verzoeker ziet reden ertoe dat de beroepskamer óók kan adviseren om de stage te verlengen voor een periode van maximaal vier maanden, waarin het betrokken personeelslid zijn hoedanigheid van stagiair behoudt.

Welnu, zo betoogt verzoeker, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ontnemt het administratief beroep tegen het advies om hem te ontslaan, zijn “nuttig effect”. Hij ziet zich verplicht om zijn werkzaamheden bij de FOD Financiën onmiddellijk te hervatten. Dat levert volgens hem een toestand op “die onverenigbaar is met een effectieve uitoefening van het administratief beroep”. Wanneer de beroepskamer van oordeel is dat verzoeker de mogelijkheid moet krijgen om zijn beroepsbekwaamheid voort aan te tonen, moet die beslissing kunnen worden uitgevoerd. Door de bestreden beslissing beschikt hij niet (langer) over het noodzakelijke verlof. Verzoeker wijst nog erop dat hij zich onmogelijk aan de bestreden beslissing kan “onttrekken”. Doet hij dat wel, dan riskeert hij “rechtspositionele gevolgen wegens ongeoorloofde afwezigheid”. Hij ziet zich voor een “onmiddellijk en onverenigbaar dilemma” geplaatst, waarvan hij de “nadelige gevolgen” reeds vanaf 1 oktober 2026 ondergaat. Een annulatieprocedure of zelfs een gewone schorsingsprocedure kan hem niet voor dat onheil behoeden, zo besluit verzoeker.

Beoordeling

7. Luidens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat de vordering tot schorsing “een uiteenzetting van de feiten die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van deze vordering wordt ingeroepen”.

In de gevallen waarin blijkt het opschrift van de vordering de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd en de vordering bijgevolg moet worden behandeld binnen een termijn van vijftien dagen of minder, bevat de vordering luidens artikel 8, § 1, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, moet een verzoekende partij in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen waarom de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, niet gedragen kunnen worden gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure en waarom de afloop van deze procedure bijgevolg niet afgewacht kan worden. De voorwaarde van spoedeisendheid ligt met andere woorden in die van de uiterst dringende noodzakelijkheid besloten, wat betekent dat de uiteenzetting die een verzoekende partij geeft over de uiterst dringende noodzakelijkheid ook moet kunnen overtuigen van de spoedeisendheid van de vordering.

8. Wezenlijk voert verzoeker aan dat de spoedeisendheid, méér nog, de uiterst dringende noodzakelijkheid “niet uitsluitend [voortvloeit] uit het gegeven dat [hij] vanaf 1 oktober 2026 zijn werkzaamheden bij de FOD Financiën

moet hervatten”, maar dat ze “in het bijzonder [voortvloeit] uit de rechtstreekse interferentie van de bestreden beslissing met een nog niet beëindigde administratieve beroepsprocedure en uit het risico dat deze procedure haar nuttig effect verliest voordat de bevoegde Beroepskamer zich over het voorstel tot ontslag heeft kunnen uitspreken”.

9. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel element ter staving aanhaalt waarom zijn werkhervatting op 1 oktober 2026 bij de FOD Financiën – op zichzelf beschouwd – zodanige schadelijke gevolgen met zich brengt of dreigt te brengen, dat dit het gebruik van de schorsingsprocedure – bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan nog – vermag te rechtvaardigen.

Alvast in die mate toont verzoeker de spoedeisendheid of de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn zaak niet aan.

10.1. Wat de “rechtstreekse interferentie” van de bestreden beslissing met het administratieve beroep tegen het advies om hem te ontslaan betreft, meer bepaald “het risico dat deze procedure haar nuttig effect verliest voordat de bevoegde Beroepskamer zich over het voorstel tot ontslag heeft kunnen uitspreken”, bedenkt de Raad van State wat volgt.

10.2. Verzoeker gaat ten onrechte ervan uit dat de beroepskamer zijn “rechtspositie [...] als stagiair” definitief zal beslechten.

Naar luid van artikel 22, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 1 april 2003 ‘tot vaststelling van het statuut van de leden van het interfederaal Korps van de Inspectie van financiën en tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 april 1998 tot organisatie van het interfederaal Korps van de Inspectie van financiën’ (“koninklijk besluit van 1 april 2003”) wordt een ‘college’ opgericht, samengesteld uit de korpschef, de stagemester en twee inspecteurs van financiën van dezelfde taalrol als de stagiair met minstens tien jaar anciënniteit. Dat college

“adviseert de Minister over de beroepsbekwaamheid van de stagiair”.

Artikel 22, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 1 april 2003 bepaalt dat in het advies van dat college wordt voorgesteld: “1° ofwel de benoeming van de stagiair in vast verband”, “2° ofwel het ontslag van de stagiair.” Het tweede lid van dezelfde bepaling luidt dat de korpschef het advies van het college en het verslag van de stagemeeester aan de betrokken minister toezendt.

Voor zover de stagiair tegen het voorstel om hem te ontslaan, een beroep instelt bij de beroepskamer, laat artikel 22, § 3, tweede lid, van het koninklijk besluit van 1 april 2003 verstaan dat ook dát advies van de beroepskamer aan de minister wordt bezorgd.

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de beroepskamer een adviserende bevoegdheid heeft en dat de eindbeslissing door de federale minister bevoegd voor de Begroting wordt genomen.

10.3. Daargelaten of de beroepskamer een ander advies kan verlenen aan de betrokken minister dan dat wat in artikel 22, § 2, van het koninklijk besluit van 1 april 2003 uitdrukkelijk is voorzien als mogelijke strekkingen van het advies van het college – “ofwel de benoeming van de stagiair in vast verband”, “ofwel het ontslag van de stagiair” – en of de minister bijgevolg een andere beslissing mag nemen dan de benoeming of het ontslag van verzoeker, dient erop gewezen dat het verzoeker te allen tijde vrijstaat om een nieuwe aanvraag tot verlof voor een stage in te dienen. Verzoeker beweert alvast niet dat die mogelijkheid níét zou bestaan. Bovendien licht hij in genen dele toe waarom – in de hypothese dat tot een verlenging van de stage wordt besloten – het zich laat aanzien dat de verwerende partij zo een nieuwe aanvraag niet welwillend zou behandelen. Ter terechtzitting verklaart de vertegenwoordiger van de verwerende partij overigens dat hij “geen reden ziet waarom een nieuwe aanvraag zou worden geweigerd”. In die zin is het door verzoeker aangevoerde nadeel dat hij de stage desgevallend niet zou kunnen

voortzetten, hypothetisch.

Mocht de verwerende partij zo een nieuwe aanvraag tot verlof weigeren, kan verzoeker desgewenst – te gelegener tijd – dié beslissing bestrijden.

10.4. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn werkhervatting bij de FOD Financiën *in se* reeds de uitkomst van de door hem te voeren beroepsprocedure hypothekeert.

10.5. Ook in die mate overtuigt verzoeker niet van de spoedeisendheid, laat staan de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn zaak.

11. Voor zover verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat bij een ontslag een “opzegperiode van drie maanden” zou gelden, dient eraan herinnerd dat de Raad van State slechts vermag rekening te houden met de argumenten en feiten die in het inleidend verzoekschrift ter rechtvaardiging van de uiterst dringende noodzakelijkheid worden vermeld. Daargelaten of het argument steekhoudt, vindt de Raad daarvan alvast geen spoor terug in rubriek ‘B. De voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid’ van zijn verzoekschrift.

12. Wat voorafgaat, doet besluiten dat verzoeker de spoedeisendheid van zijn zaak niet aantoont.

VII. Conclusie

13. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vorderingen.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 26 euro.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Jurgen Neuts,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Tiny Temmerman,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Jurgen Neuts